

[Justitsministeren.]

af disse Ændringer henstillede den ærede Ordfører, Hr. Fr. Dahlgaard, forskellige Ting til mig. Han nævnte først blandt de beklagelige Forhold, der i den senere Tid havde vist sig inden for Retsplejens Omraade i det praktiske Liv, Rødby-Affæren. Om dette Spørgsmaal vil jeg sige: Det er fuldkommen oplagt, at der straks blev begaaet en Fejl af den daværende Politimester i Rødby, og man kan vel sige, at den Fejl, der her blev begaaet, netop har faaet Rigsdagen til at vedtage § 1016 a. Denne Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har været meget virksom for at faa indsat, og som det ærede Medlem af Landstinget Hr. Rytter var meget imod, gaar ud paa, at

„Ingen, som i Embeds Medfør er beskæftiget med en Straffesag, maa, saa længe Sagen ikke er paadømt eller bortfaldet, udtale sig uden for Retten til Offentligheden angaaende Skyldspørgsmaalet.“

Denne Bestemmelse er decideret fremkaldt af Politimesterens uheldige Udtalelser med Hensyn til Rødby-Affæren. Denne uheldige Optræden er paataalt af Justitsministeriet, men jeg vil alligevel nu, da der tales saa meget offentligt om denne Politimesters uheldige Optræden, sige, at han var stærkt provokeret af den Presse, som bagefter hyklerisk beklagede, at han havde ladet sig forlede til at optræde paa den Maade. Politimesteren begyndte med at sige nej over for de Journalister, der henvendte sig til ham. Men han kunde naturligvis ikke modstaa de københavnske Hovedstadsbladets Specialister paa dette Omraade. Det varede ikke længe, inden disse fik kulegravet Omgivelserne saaledes, at Politimesteren faldt igennem for derefter, da han havde afleveret sine uheldige Udtalelser, Dagen efter at se denne Presse forarget fortælle, hvor hensynsløs denne Embedsmand var optraadt.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel angreb i høj Grad Pressen for dens Omtale af Rødby-Affæren. Jeg synes, meget af det, det ærede Medlem Hr. Pürschel angreb den for, er uundgaaeligt. Det er uundgaaeligt, at Pressen kommer til at svinge, naar den skal følge saadanne Retsforhandlinger, efterhaanden som de svinger. Det afgørende er, om den optræder paa en værdig og forsvarlig Maade eller ej, og det, der har stødt mig mest i Pressens Omtale af Rødby-Affæren, er ikke saa meget det, det ærede Medlem Hr. Pürschel nævnte, som netop det utrolige Hykleri, som jeg nu har gjort

opmærksom paa, hvor man først provokerer en Embedsmand, der ikke er vant til at staa for Pressen, og derefter vælter sig over ham, fordi han er faldet.

Den ærede Ordfører for Udvalget udtalte sig om Rødby-Affæren saa almindeligt, at jeg ikke rigtig er klar over, hvad han vilde have, at der fra Justitsministeriets Side skulde ske i denne Sag, ud over hvad der altsaa allerede er sket, og idet jeg henviser til § 1016 a, haaber jeg, at man vil undgaa saadanne Udtalelser fremtidig.

Dernæst omtalte den ærede Ordfører det nylig afholdte fynske Nævningeting og sagde, at Retsformanden skal have afskaaret et Vidne fra at udtale sig, med den Begrundelse, at en Arrestforvarer ikke kunde kritisere sin overordnede. Nu ved det ærede Medlem, at Justitsministerens Kompetence paa dette Omraade — hvad der ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. Pürschel — er yderst begrænset, men bortset derfra vil man altid paa et ømtaaleligt Omraade som dette være meget forsigtig med fra denne Talerstol som Justitsminister at udtale nogen Kritik paa Grundlag af en Avisartikel, og jeg har ikke andet Grundlag, foruden den ærede Ordførers Udtalelser, der for øvrigt ogsaa hvilede paa Avisreferat.

Jeg kan derfor kun sige, at hvis det virkelig forholder sig saaledes, synes jeg ikke, at Retsformanden i § 151 i Retsplejeloven — det er nærmest den og ikke § 150, det drejer sig om — har nogen som helst Hjemmel til at afskære et Vidne paa den Maade, som det her blev antydnet, at det kunde være sket. I § 151 staar der, at Retsformanden er „berettiget til i dette Øjemed“ — det vil sige for at paase, at Forhandlingen foregaar med den tilbørlige Orden og Værdighed — „at afbryde og tilrettevise Parter, Vidner eller andre, naar de tillader sig upassende Udtalelser eller utilbørlige personlige Angreb.“ Men herom var der efter det refererede ikke Tale; der var efter Aviserne Tale om et Tilfælde, hvor Retsformanden afskar et Vidne fra at udtale sig som Vidne, og denne Ret har Retsformanden selvfølgelig ikke, naar Vidne-udtalelserne skulde gaa ud paa at oplyse Sagens virkelige Sammenhæng, og i denne Henseende maa det være ligegyldigt, om det er en Arrestforvarer, der udtaler sig om en Dommer, eller omvendt.

Nu er det imidlertid, som det ærede Medlem Hr. Pürschel fremhævede, ikke Justitsministeren, der paataaler eventuelle Fejl eller Forsømmelser eller Overgreb, der maatte være foretaget af Dommeren; som man ved, er der i Retsplejelovens § 48 givet